

Іди вночі, мій друже, іди вночі на грунь
і серце, що в утомі, ти приложи до хвої,
по місяця чолі рукою пересунь,
а може, тиша тугу поволі в тобі вкоїть.

Усі твої маріння, усі думки замовкнуть,
вже бур'яном для тебе не є рудий храбуст,
уже дивиш інакше на рунь гірську, пожовклу
і заспіваєш гімн життю – мовчанням уст.